

PETRKLÍČ

ČASOPIS ŽÁKŮ ZŠ A MŠ PETROVICE U KARVINÉ

2. číslo 2022/2023

FLORBAL

ÚVODNÍK

MILÍ ČTENÁŘI, TOTO ČÍSLO BUDE VĚNOVÁNO VĚTŠINOU SPORTU. SOUČÁSTÍ ČASOPISU JSOU TEXTY ŽÁKŮ NA ZADANÁ TÉMATA.

Dne 3. ledna 2023 se tým Z.F.K. Petrovice ve večerních hodinách vydal na cestu do švédského města Gothenburg. Hráči jeli autobusem společně s dalšími dvěma týmy z ČR na turnaj Gothia Innebandy cup. Cestovali z Česka do Německa, trajektem do Dánska a druhým trajektem do Švédska. Po dlouhé a náročné cestě je čekalo hned po příjezdu do Gothenburgu přátelské utkání s Jindřichovým Hradcem. Utkání skončilo remízou 4:4. Další dny probíhaly tak, že se odehrála vždy dvě utkání v jeden den.

Jaká byla cesta?

Cesta byla velmi únavná a zdoluhavá. Jeli jsme přibližně 20 hodin.

Turnaj jsem si velmi užil. Hráli jsme proti švédským týmům, poznal jsem nová místa, švédský florbal a jak to zde chodí.

Jak sis užil turnaj?

F
L
O
R
B
A
L
O
V
Á

U T K Á N Í

Se svým výkonem jsem spokojená, myslím si, že jsem do každého utkání šla na 100 %.
Týmový výkon byl nad mé očekávání.
Nevypustili jsme žádný zápas. Většinou jsme skončili prohrou o 2 až 3 góly. Celkově jsem velmi spokojená.

Jsi spokojená se svým a týmovým výkonem?

Proti jakým týmům jste hráli a kde jste se nejdál dostali?

Hráli jsme například s IBK Zenith, které jsme porazili 5:1.
Dále jsme hráli proti Warberg IBF, Astorp/Kvidinge IBS a proti slovenskému týmu FBK AS Trenčín. Nejdál jsme se dostali do playoff, kde jsme hráli proti českému týmu Kanonýři Kladno.

Z Á Z E M Í

S týmem jsme byli ubytováni ve škole. V ní jsme se rovněž stravovali. Jídlo nám velmi chutnalo.

Kde jste byli s týmem ubytováni a jak jste se stravovali?

(Text – Eliška Kostková, 9. A; grafická úprava – Tomáš Jirout, 8. B)

Taekwon-do

Taekwon-do je korejské bojové umění sebeobrany, které založil generál Choi Hong-Hi v Jižní Koreji 11. dubna 1955. Slabiky názvu mají svůj význam **TAE**-všechny pohyby nohama, **KWON**-všechny pohyby rukama a **DO**-cesta životem.

V taekwondu se řídíme danými zásadami a sliby.

Zásad je pět, zdvořilost (Jei), čestnost (Jomčchi), vytrvalost (Inne), sebeovládání (Kukki) a nezdolný duch (Pekčol pulgul).

Sliby:

- Budu dodržovat zásady TKD.
- Budu respektovat instruktora a sombe.
- Nikdy TKD nezneužiji.
- Budu zastáncem svobody a spravedlnosti.
- Budu vytvářet mírovější svět.

V TKD se soutěží v těchto disciplínách sestavy (Tul), sportovní boj (Matsogi-maso), speciální techniky (Tukgi), silové přerážení (Wiryok) a sebeobrana.

Já závodím pouze v prvních třech disciplínách.

V silovém přerážení se závodí od 18 let a v sebeobraně od 14 let.

Toto je krátký úvod sportu, který mě baví.

V příštím čísle časopisu se třeba dočtete více. (Gabriela Golasowská, 7. A)

MAŽORETKY

Mistrovství světa a Mistrovství České republiky

Už od našich začátků v „mažoretkách“ jsme nezažily rok bez toho, abychom se nedostaly na jakékoliv mistrovství.

CO SE SKRÝVÁ POD POJMEM MISTROVSTVÍ

Většinou se Mistrovství světa koná více dní a v našem hlavním městě. Mistrovství České republiky se také koná více dní, ale v jiném větším městě např. v Ostravě. Na každé soutěži jako takové se soutěží s různým náčiním a v různých věkových kategoriích. Abychom se dostaly na MČR, musíme projít hned několika kvalifikacemi. Tento rok jsme se umístily třikrát na prvním místě na MČR a na 2., 3. a 4. místě na MS. S Barčou jsme se umístily, mimo jiné, na 10. místě v duu na MČR.

A CO JSOU VLASTNĚ TY „MAŽORETKY“?

Původně to byl vojenský sport a postupem času se mažoretky začaly zaměřovat spíše na balet a gymnastiku nebo tanec. I když si to hodně lidí nemyslí, tak mažoretky jsou hodně náročný sport, a to jak po psychické, tak po fyzické stránce.

(text + foto Kristýna Pawiňská, Barbora Michníková, 7. A; kresba – Julie Dvořáková, 9. A)

Výlet na lyžích

Právě jsem dorazila na vysoký kopec. Cesta sem nebyla příliš jednoduchá, proto jsem ráda, že jsem v cíli. Rozhlížím se a užívám si pohled na krásně zasněženou přírodu.

Široko daleko je uklidňující ticho, jenom vítr potichu ševelí. Ještě jednou se nadechnu čerstvého vzduchu, odrazím se a jedu dolů z kopce. Nabírám rychlost a studený vítr mě štípe do tváří. Jsem šťastná, protože neznám lepší způsob, jak si užít zasněžené kopce a přírodu.

(text i báseň - Beáta Veislíková, 7. A)

Čarodějka

Bylo nebylo v jedné věži,
nějakým zázrakem v ní teď sněží.
Bydlí v ní čarodějka a zve vás na oběd,
po cestě objezd musíte objet.
Prý ráda píše složitá souvětí,
když se jí však zeptáte, jen rychle odvětí:
„Však je to pravda, co se divíš,
je toho hodně, co o mně nevíš.“

Vzkaz v láhvi

Byla jsem v parku. Seděla jsem u řeky, poslouchala hudbu a četla knihu. Moje fena Charlie si ke mně sedla a položila vedle mě malý modrý míček. „Chceš si hrát?“ řekla jsem a hodila jsem míček do řeky. Charlie se rozběhla a skočila do vody. Za chvíli byla zpět a míček mi čumákem dokutálela k nohám. Hodila jsem tedy míček ještě jednou. Viděla jsem, jak si Charlie v řece hraje s různými věcmi, a proto jsem ji šla zkontrolovat.

Charlie vytahovala z řeky spoustu věcí, hlavně odpadky. „To tě ten míček už omrzel?“ řekla jsem a podívala jsem se, co všechno vytáhla. Hromadu větví, plastových obalů a láhev s papírem uvnitř. „Láhev se vzkazem!“ Vzala jsem nalezenou nádobu, zavolala Charlie a šla s ní zpátky na deku.

Podívala jsem se přes sklo dovnitř a viděla jsem, že je tam i nějaký kus kovu, který je zanesený a taky další drobné špinavé a promáčené kusy rozkládajících se odpadků. „To je hloupost!“ řekla jsem si, „měla bych si dát asi pauzu od knížek.“ Láhev jsem položila vedle sebe na trávu.

Hrála jsem si dál s Charlie, ale něco mě pořád lákalo nalezenou věc otevřít a zjistit, co se v ní skrývá. Sedla jsem si na deku, uchopila láhev a podívala se na Charlie, která přede mnou ležela. Její oči mi doporučovaly, abych láhev otevřela. Vytáhla jsem papír. Na něm byla nějaká zvláštní čísla a písmena. Napsala jsem je do telefonu a zjistila jsem, že to jsou souřadnice starého domu. Prozkoumala jsem zbytek věcí v láhvi a ten kov, to byly klíče.

Jednou tam pojedu. Tohle bude dobrodružství!

(text - Daniela Procházková, 9. A; kresba - Matyáš Kukrecht, 9.B)

Líčení

PROCHÁZKA

Jednou odpoledne jsem šla se svými psy na procházku do zdejšího lesa. Tentokrát jsem zvolila cestu, která vede na lidmi oblíbenou vyhlídku. Když jsem došla na místo, spatřila jsem stromy vysoké jako hory, které ve větru zvedaly ruce, jako kdyby mi mávaly na uvítanou. To mě vždycky zahřeje u srdce. Poté, co jsem se pozdravila se vzrostlými zelenými kamarády, šla jsem na místo, odkud jsem pozorovala zpívající ptáky, kteří poletovali na královsky modré obloze. Z blankytného nebe se na mě usmívalo sluníčko, jenž mě přitom všem hřálo paprsky. Pode mnou se nacházel smaragdově zelený les, který mi připomínal koberec. Na obzoru jsem spatřila šedé skály, které se tyčily snad až do nebe. Chvíli jsem ještě pozorovala okolí, najednou však začalo zapadat slunce. Obloha hrála všemi barvami. Poté jsem šla stejnou pěšinkou, jakou jsem přišla a poslouchala přitom ptačí koncert.

(text – Barbora Němcová, 9. A; kresba – Ema Krhovjáčková, 9. A)

DOTEK PŘÍRODY

Vzduchem je cítit podzim. Pestře zbarvené stromy pomalu shazují listy. V tichu slyším, jak si šeptají o blížící se zimě. Slunce se pomalu sklání k obzoru a nekonečná obloha se začíná červenat jako ruměnc na tváři. V dálce se k nebi jako obří hrozivě tyčí strmé skály. Na jejich vrcholcích už leží sněhové čepice. Les kolem pomalu usíná, všude je ticho, jen večerní vánek se otírá o listy stromů, čechrá mi vlasy a přináší vůni blížící se noci. (Ema Krhovjáčková, 9. A)

Kdybych byla milionář...

Sedím v rozvrzaném houpacím křesle na terase před mým malým dřevěným stavením. Výhled mám na les, který hraje různými zvuky zvířat i zvuky listů na stromech, když kolem nich poletuje vítr. Na nebi se vznášejí mraky. V každém z nich vidím nějaký obrázek. „Hele, to vypadá jako strom!“ Z nudy se dívám na každý obláček a zkouším svoji kreativitu. „Tento vypadá jako kočka! A co je tohle?“ Pořádně se soustředím a po chvíli v tom vidím velký dům, spíše vilu. Když ji tak sleduji, začnu přemýšlet nad tím, jaké by to asi bylo, kdybych byla milionář. Podívám se na svůj dřevěný domek a pak zpátky na ten mrak. „Nic bych už nemusela dělat. V penězích bych se mohla válet, měla bych lidi, co by všechno dělali za mě. Byla bych tak bohatá, že bych místo toho, abych jezdila na kole, vlastnila bych vrtulník, kterým bych létala do města a zpátky. Byla bych tak bohatá, že bych vlastnila svůj zámek i se stráží a lvy, kteří by mě hlídali. Byla bych tak bohatá, že by se mi všichni klaněli. Rovnou bych si nechala postavit celý Aqua park, a ten by byl jen pro mě. Byla bych tak bohatá, že bych měla restauraci s „michelinskou“ hvězdou, kde by mi ti nejlepší kuchaři neustále připravovali jídlo zdarma.“ Pak jsem se ale zarazila... „Je tohle vůbec život?“ Najednou jsem změnila svůj názor. „Měla bych vůbec přátele? Možná ty falešné přátele, kteří by chtěli mít to, co bych měla já...“ Zpátky jsem se podívala na mrak, který se už rozplynul. „Jsem vděčná za to, co mám. S tímto životem jsem spokojená a nic bych už neměnila.“

(Daniela Procházková, 9. A)

Můj pokoj

Můj pokoj je pro mě moje komfortní místo, moje soukromí. Mám na něj několik dobrých a několik horších vzpomínek. PS: na všechny už teď vzpomínám jen v dobrém, protože mě každá z nich posunula aspoň kousek tam, kde jsem teď. Ve svém pokoji jsem prožila celé své dětství, vlastně bych to řekla jinak... prožila jsem tam většinu svého života. Když se tak zamyslím, tak jsem se v této místnosti cítila a stále cítím velice dobře, protože jsem se zde snad nikdy nebála ukázat své emoce, a to jak smutek, vztek, lítost a stesk, tak hlavně radost, potěšení a lásku od rodiny, blízkých a přátel. V mém pokoji se toho za těch 15 let stalo opravdu hodně. Oslavy narozenin, rekonstrukce, „přespávačky“, různé návštěvy, ale hlavně čas strávený s mou rodinou a blízkými a této skutečnosti si vážím nejvíce. Když už tohle píšu v rámci školy, ráda bych podotkla, že celých 9 let jsem se na školu připravovala právě v něm a připravovat se budu snad i nadále... Pokoj může být vlastně jakýkoliv. Malý, velký, útulný, sdílený se sourozencem nebo s kýmkoliv jiným, uklizený, anebo právě naopak, ale pořád je to právě ten náš pokoj, ve kterém si zažijeme část svého života.

(text – Anna Malczyková 9. A, kresba – Barbora Kolková, 9. B)

PROŽILI JSME ...

Dne 7. 6. 2023 se žáci sedmých a osmých ročníků vydali do polské školy v Golkowicích. Po příjezdu jsme se navzájem představili a následně jsme byli rozděleni do skupinek, v níž byli dva čeští žáci a dva polští žáci. Společně jsme se seznamovali s literaturou v obou jazycích. Zpracovávali jsme úkoly na téma bajky, mýty, poezie, naše četba a seznamovali jsme se i s autory, kteří získali Nobelovu cenu za literaturu. Čekal na nás bohatý program, v němž jsme zhlédli i připravenou prezentaci o významné polské spisovatelce Olze Tokarczukové. Nesměl chybět „fotokoutek“ s maskami. Nakonec jsme si zatančili jejich školní tanec. Žáci z polské školy byli příjemní a moc na nám tam líbilo.

(text – Barbora Michníková, Kristýna Pawiňská, Michaela Staníčková; 7. A)

Obsah

ÚVODNÍK, FLORBAL	2
TAEKWON-DO	4
MAŽORETKY.....	5
VÝLET NA LYŽÍCH	6
VZKAZ V LÁHVI	7
LÍČENÍ	8
KDYBYCH BYLA MILIONÁŘ...	9
MŮJ POKOJ	10
LITERATURA BEZ HRANIC	11
OBSAH	12

REDAKČNÍ RADA: Barbora Michníková (7. A), Kristýna Pawiňská (7. A), Michaela Staníčková (7. A)

JAZYKOVÁ KOREKCE: Mgr. Eva Meisnerová

AUTOŘI FOTOGRAFIÍ: Florbal – Mgr. Radek Adamczyk; Taekwon-do – Gabriela Golasowská; Mažoretky – Kristýna Pawiňská; Lyže, Kdybych byla milionář a Literatura bez hranic – Mgr. Eva Meisnerová

KRESBY: Výtvarná díla kreslili žáci v hodinách výtvarné výchovy.